

POSTANOWIENIE

Dnia 24 marca 2022 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Józef Iwulski (przewodniczący)

SSN Romualda Spyt

SSN Krzysztof Staryk (sprawozdawca)

w sprawie z odwołania I. [...] spółka z ograniczoną odpowiedzialnością w G.
przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G.
z udziałem zainteresowanego T. G.

o składki,

po rozpoznaniu na posiedzeniu niejawnym w Izbie Pracy i Ubezpieczeń
Społecznych w dniu 24 marca 2022 r.,

zażalenia odwołującej się spółki na postanowienie Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt III AUz [...], III AUz [X.],

1. oddala zażalenie,

2. zasądza od odwołującej się spółki na rzecz organu rentowego kwotę 240 (dwieście czterdzieści) zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

UZASADNIENIE

Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt III AUz [...], III AUz [X.], Sąd Apelacyjny w [...] – w sprawie z odwołania I. [...] Spółki z o.o. w G. przeciwko Zakładowi Ubezpieczeń Społecznych Oddziałowi w G., z udziałem T. G., o składki na ubezpieczenie społeczne – odrzucił skargi kasacyjne odwołującej się Spółki od

postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 27 stycznia 2021 r., sygn. akt III AUz [...] i III AUz [X].

W uzasadnieniu postanowienia Sąd Apelacyjny wskazał, że postanowieniem z 27 stycznia 2021 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił zażalenie odwołującej się Spółki na postanowienie Sądu Okręgowego w G. z dnia 11 sierpnia 2020 r. w sprawie VII U [...] w przedmiocie odrzucenia odwołania i punkt 2 postanowienia tego Sądu z 11 września 2020 r. w przedmiocie zasądzenia od skarżącego na rzecz organu rentowego kwoty 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym.

Odwołująca się Spółka powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego zaskarżyła skargą kasacyjną. Wartość przedmiotu zaskarżenia określono na kwotę 388.798 zł. Prawomocnym postanowieniem z 28 czerwca 2021 r. z urzędu sprawdzona została wartość przedmiotu zaskarżenia i ustalona w sprawie III AUz [...] na kwotę 95 zł odpowiadającą różnicy w wysokości składek zaewidencjonowanych na koncie ubezpieczonego T. G. i wynikających z zaskarżonej w sprawie decyzji organu rentowego, a w sprawie III AUz [X.] na kwotę 90 zł przyznanych kosztów zastępstwa procesowego.

Sąd Apelacyjny stwierdził, że skarga kasacyjna jest niedopuszczalna ze względu na wartość przedmiotu zaskarżenia niższą niż określona w art. 398² § 1 k.p.c. W przedmiotowych sprawach wartość przedmiotu sporu i konsekwentnie wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi odpowiednio 95 zł i 90 zł, a zatem jest niższa niż wskazana w dyspozycji art. 398² § 1 k.p.c. kwota 10.000 zł. Z tego powodu skargi kasacyjne jako niedopuszczalne podlegały odrzuceniu na podstawie art. 398⁶ § 2 k.p.c. w związku z art. 398² § 1 k.p.c.

Powyższe postanowienie Sądu Apelacyjnego odwołująca się Spółka zaskarżyła zażaleniem zarzucając naruszenie:

1) art. 386 § 2 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 379 pkt 2 k.p.c. oraz art. 379 pkt 5 k.p.c. w zw. z art. 397 § 3 k.p.c. w zw. z art. 174 § 1 pkt 1 k.p.c. oraz art. 174 § 2 k.p.c. przez nieuwzględnienie zgłoszonego w zażaleniu zarzutu nieważności postępowania przed Sądem Okręgowym w G. i procedowanie sprawy z udziałem spółki I. [...] Sp. z o.o. oraz bez udziału płatnika po dniu 2 stycznia 2020

r., co w konsekwencji doprowadziło do nieważności postępowania przez sądem I instancji;

2) art. 398⁶ § 2 k.p.c. w zw. z art. 398² § 1 k.p.c. przez odrzucenie skargi kasacyjnej w niniejszej sprawie, podczas gdy sprawa dotyczy objęcia obowiązkiem ubezpieczenia społecznego, a nadto wartość przedmiotu zaskarżenia w sprawie przekracza kwotę 10 000,00 zł.

Skarżąca wniosła o: 1. uchylenie zaskarżonego postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej oraz poprzedzającego go postanowienia o oddaleniu zażalenia oraz postanowienia o odrzuceniu odwołania, zniesienie postępowania w zakresie dotkniętym nieważnością i przekazanie sprawy sądowi I instancji do ponownego rozpoznania, względnie o: 2. uchylenie zaskarżonego postanowienia o odrzuceniu skargi kasacyjnej. Skarżąca wniosła także o zmianę, w trybie art. 380 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ k.p.c. i art. 394¹ § 3 k.p.c. postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 czerwca 2021 r. w przedmiocie sprawdzenia z urzędu wartości przedmiotu zaskarżenia i ustaleniu jej na kwotę 95 zł w sprawie III AUz [...] oraz na kwotę 90 zł w sprawie III AUz [X.] przez jego uchylenie, względnie ustalenie wartości przedmiotu zaskarżenia na kwotę 388.798 zł.

Spółka wniosła o zasądzenie od organu rentowego na rzecz płatnika zwrotu kosztów niniejszego postępowania, w tym kosztów zastępstwa procesowego, według norm przepisanych.

W odpowiedzi na zażalenie organ rentowy wniosł o oddalenie zażalenia oraz o zasądzenie od wnioskodawcy na rzecz pozwanego organu zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu zażaleniowym według norm przepisanych.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje:

Zażalenie jest nieuzasadnione.

Na wstępie należy doprecyzować, że Sąd Okręgowy w G. w postanowieniu z dnia 11 sierpnia 2020 r. sygn. akt VII U [...] odrzucił odwołanie I. [...] sp. z o.o. w G. od decyzji ZUS z dnia 19 sierpnia 2019 r. w sprawie ustalenia podstawy wymiaru składek, gdyż I. K., która podpisała odwołanie, nie należała do grona osób, które

mogą reprezentować spółkę jako pełnomocnik. 28 września 2020 r. płatnik składek wniósł zażalenie na to postanowienie, kontestując odrzucenie odwołania.

11 września 2020 r. Sąd Okręgowy w G. w punkcie 1. sprostował nazwę odwołującej się strony oraz w punkcie 2. uzupełnił postanowienie w ten sposób, że zasądził od I. sp. z o.o. w G. na rzecz pozwanego kwotę 90 zł tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego. 22 października płatnik wniósł dwa zażalenia, datowane 19 października 2020 r., osobno na dwa punkty postanowienia z dnia 11 września 2020 r., podnosząc zarzut nieważności postępowania oraz błędnego rozdzielenia spraw, wniósł o jego uchylenie. Zażalenia te zostały wpisane do repertorium Sądu Apelacyjnego w [...] pod dwoma sygnaturami. W postanowieniu z dnia 27 stycznia 2021 r. Sąd Apelacyjny w [...] oddalił oba zażalenia.

15 kwietnia 2021 r. płatnik sporządził skargę kasacyjną dotyczącą 14 spraw, obejmujących między innymi sprawy: III AUz [...] i [X.]. Skarga kasacyjna została rozdzielona zarządzeniem przewodniczącego na 14 skarg. Postanowieniem z dnia 28 czerwca 2021 r. Sąd Apelacyjny dokonał sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia i ustalił ją w sprawie III AUz [...] na kwotę 95 zł, a w sprawie III AUz [X.] na kwotę 90 zł. W postanowieniu z dnia 28 czerwca 2021 r. Sąd odrzucił obie skargi kasacyjne; pierwsza z nich dotyczyła składek na ubezpieczenie społeczne i właściwego określenia osoby płatnika, a druga dotyczyła postanowienia o kosztach procesu.

Zgodnie z art. 398¹ § 1 k.p.c., skarga kasacyjna przysługuje od prawomocnych wyroków lub postanowień sądu drugiej instancji kończących postępowanie w sprawie, a mianowicie od postanowień w przedmiocie odrzucenia pozwu i umorzenia postępowania. Postanowieniem sądu drugiej instancji w przedmiocie odrzucenia pozwu, kończącym postępowanie (art. 398¹ § 1 k.p.c.), jest również orzeczenie oddalające zażalenie na postanowienie sądu pierwszej instancji odrzucające pozew (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 23 lutego 2012 r., II CSK 499/11, Legalis). Odrzucenie odwołania od decyzji ZUS jest równoznaczne z odrzuceniem pozwu (art. 477⁹ § 1 k.p.c.); stronie przysługuje więc prawo do zakwestionowania w skardze kasacyjnej prawidłowości orzeczenia w takiej sprawie wraz z kosztami procesu. Wątpliwości wywołuje natomiast

sporządzenie dwóch skarg kasacyjnych – jednej merytorycznej, a drugiej dotyczącej wyłącznie oddalenia zażalenia na koszty procesu.

Co do zasady, niedopuszczalne jest zaskarżenie skargą kasacyjną wyłącznie postanowienia o kosztach procesu (por. wyrok Sądu Najwyższego z dnia 6 marca 2019 r. sygn. akt I CSK 125/18 i przywołane w nim orzecznictwo). Postanowienie takie zawarte w orzeczeniu kończącym postępowanie w sprawie o ile nie zostało zaskarżone na podstawie art. 394² § 1 k.p.c. może zostać uchylone lub zmienione na skutek skargi kasacyjnej tylko wówczas, gdy skarga kasacyjna wniesiona od tego orzeczenia podlega uwzględnieniu.

W ustawie nowelizującej z dnia 4 lipca 2019 r. ustawodawca zdecydował się na zmianę dotychczasowego art. 394² § 1 k.p.c., przenosząc jego treść do nowego art. 394² § 1¹ k.p.c. i dokonując wyodrębnienia w siedmiu punktach poszczególnych kategorii postanowień sądu drugiej instancji podlegających zaskarżeniu zażaleniem poziomym. W art. 394² § 1¹ pkt 3 k.p.c. wymieniono zażalenie na postanowienie sądu drugiej instancji, którego przedmiotem jest zwrot kosztów procesu, dodając zastrzeżenie, że zażalenie to przysługuje, o ile nie wniesiono skargi kasacyjnej (por. uchwałę Sądu Najwyższego z dnia 30 września 2021 r., III CZP 50/20, Legalis nr 2613248).

W orzecznictwie i literaturze przyjmuje się, że w przypadku wyroku uzupełniającego mamy do czynienia w istocie z dwiema częściami tego samego orzeczenia (wyrokiem pierwotnym i wyrokiem uzupełniającym) i trudno doszukać się w przepisach procedury cywilnej uzasadnienia dla potraktowania środków odwoławczych od obu tych części jako oddzielnych spraw (uzasadnienie uchwały Sądu Najwyższego z dnia 12 września 1973 r., III CZP 47/73, OSNCP 1974 Nr 5, poz. 83). Nie ma przeszkód, aby postępowania apelacyjne od obu takich orzeczeń nie mogłyby zostać przed sądem drugiej instancji połączone od wspólnego rozpoznania. A. Góra-Błaszczkowska aprobując to podejście, zauważa jednak, że wyrok pierwotny i wyrok uzupełniający mają być niezależny, ale mogą podlegać jednoczesnemu zaskarżeniu [A. Góra-Błaszczkowska, w: A. Góra-Błaszczkowska (red.), K.p.c., t. I, 2013, s. 749]. W ocenie Sądu Najwyższego konstatacje te można też odnieść do uzupełnienia postanowienia o koszty procesu.

Zażalenie płatnika nie odnosi się do wskazanej wyżej dwoistości orzeczeń Sądów, nie stawiając w tym zakresie żadnych zarzutów z przywołaniem adekwatnej podstawy prawnej, mimo zanegowania wcześniej prawidłowości rozdzielenia zarządzeniem przewodniczącego sporządzonej 15 kwietnia 2021 r. skargi kasacyjnej na 14 odrębnych skarg kasacyjnych.

W ocenie Sądu Najwyższego, w realiach obecnego zażalenia należy uwzględnić, że nie było podstaw do rozdzielenia skargi kasacyjnej dotyczącej jednej decyzji ZUS na dwie skargi, a także (wobec racjonalnego połączenia tych spraw do łącznego rozpoznania) do odrębnego sprawdzenia przez Sąd Apelacyjny wartości przedmiotu zaskarżenia i ustalenia jej w sprawie III AUZ [...] na kwotę 95 zł, a w sprawie III AUz [X.] na kwotę 90 zł, mimo, że sprawy te dotyczyły jednej decyzji ZUS i kosztów procesu w takiej sprawie. Zaakceptowanie stanowiska Sądu drugiej instancji oznaczałoby, że skarga kasacyjna dotycząca wyłącznie kosztów procesu byłaby niedopuszczalna i podlegałaby odrzuceniu, niezależnie od wartości przedmiotu zaskarżenia. W postanowieniu z dnia 28 czerwca 2021 r. Sąd odrzucił obie skargi kasacyjne; dlatego podstawowe znaczenie (również co do kosztów procesu) ma rozpoznanie zarzutów zażalenia dotyczących meritum tego postanowienia.

W pierwszej kolejności wyjaśnienia wymagał zarzut nieważności postępowania (art. 379 pkt 2 i 5 k.p.c. w związku z art. 386 § 2 i 397 § 3 k.p.c.). Postępowanie zażaleniowe (dotyczące odrzucenia skargi kasacyjnej) różni się od postępowania kasacyjnego w aspekcie zakresu jego rozpoznania. W przypadku kontroli dopuszczalności skargi kasacyjnej, jeżeli dana sprawa nie jest sprawą kasacyjną (nie wyczerpuje przesłanek z art. 398² k.p.c.) Sąd Najwyższy nie ma uprawnienia do uchylecia zaskarżonego orzeczenia, w tym także rozstrzygnięcia sądu pierwszej instancji i przekazania sprawy do ponownego rozpoznania. Tego rodzaju opcja jest możliwa dopiero po przyjęciu skargi kasacyjnej do rozpoznania i podzielenia zapatrywania w obrębie skonstruowanych podstaw i zarzutów, albo w razie stwierdzenia nieważności postępowania, bowiem w granicach zaskarżenia Sąd Najwyższy bierze ją pod rozagę z urzędu (art. 398¹³ § 1 k.p.c.). Funkcja środka odwoławczego w aspekcie art. 394¹ § 1 k.p.c. sprowadza się do formalnej kontroli zaskarżonego orzeczenia, to jest sprawdzenia, czy rzeczywiście występują

przeszkody uniemożliwiające uruchomienie postępowania kasacyjnego. Rozpoznanie zażalenia przewidzianego w art. 394¹ § 1 k.p.c. nie tworzy uprawnienia pozwalającego na ingerencję w merytoryczne kompetencje sądu drugiej instancji, jak też nie służy kontroli materialnoprawnej podstawy orzeczenia, gdyż stanowi ona domenę postępowania kasacyjnego. Nie może być zastępowana trybem zażaleniowym, który z nią nie konkuruje.

Podstawą odrzucenia skargi kasacyjnej płatnika było założenie, że sprawa mieści się w kategorii spraw o prawa majątkowe, gdzie wartość przedmiotu zaskarżenia determinuje dopuszczalność wniesienia skargi kasacyjnej. W takim razie zakres uprawnień Sądu Najwyższego jest ujmowany ściśle i nie może wykraczać w każdy zarzut, który akcentuje skarżący. Potencjalna nieważność postępowania przed sądem pierwszej instancji, zaaprobowana przez sąd drugiej instancji nie otwiera konkurencyjnej - względem art. 398² k.p.c. - przesłanki dopuszczalności skargi kasacyjnej, która obligowałaby do uchylecia zaskarżonego orzeczenia i w przyszłości, w razie konwalidowania wskazanych uchybień, do rozpoznania sprawy przez Sąd Najwyższy. Z tego względu problem nieważności postępowania nie może implikować niniejszego rozstrzygnięcia Sądu Najwyższego.

Z perspektywy skarżącego zakres podniesionych uchybień (utrata zdolności sądowej oraz wygaśnięcie pełnomocnictwa wskutek wykreślenia spółki z rejestru na skutek jej przejęcia przez inną spółkę; prowadzenie postępowania z udziałem I. [...] Sp. z o.o. po dniu 2 stycznia 2020 r. i nakładanie na nią zobowiązań do uzupełnienia braków formalnych odwołania; prowadzenie sprawy bez udziału następcy, to jest I. [...] Sp. z o.o.) zupełnie ignoruje skutki, jakie wynikają z postanowienia Sądu Apelacyjnego w [...] z dnia 28 czerwca 2021 r., sygn. akt III AUz [...], III AUz [X.]. Otóż zażalenie na postanowienie Sądu pierwszej instancji zostało złożone przez płatnika (I. [...] Sp. z o.o.) i taka też strona występuje w komparycji orzeczenia Sądu Apelacyjnego. W tej sytuacji stronie (I. [...] Sp. z o.o.) przysługiwało złożenie skargi kasacyjnej na postanowienie Sądu drugiej instancji, co też nastąpiło w sprawie. Z chwilą wniesienia skargi kasacyjnej Sąd drugiej instancji był zobowiązany do sprawdzenia, czy taki środek zaskarżenia jest dopuszczalny, a w razie ustalenia, że nie, do jego odrzucenia. Ten wycinek postępowania podlega obecnie weryfikacji. Na tym etapie nie mamy do czynienia z

nieważnością postępowania, a tym samym pogląd skarżącego odnośnie do nieważności postępowania został wadliwie zinterpretowany.

Stwierdzić należy, że akta organu rentowego po wniesieniu odwołania stają się częścią sprawy sądowej. Postępowanie przed organem rentowym jest pierwszym etapem postępowania i "akta sprawy organu" składają się na całą sprawę, czyli nie ma odrębności sprawy przed organem rentowym i sprawy odwoławczej przed sądem. Po wniesieniu odwołania organ rentowy przekazuje akta sprawy sądowi (art. 477⁹ § 2 k.p.c.); nie jest więc konieczne indywidualne ujawnianie poszczególnych dokumentów z tych akt (por. choćby wyrok Sądu Najwyższego z 16 grudnia 2020 r., I UK 137/19). W postępowaniu zażaleniowym przed Sądem Najwyższym dopuszczalne jest zweryfikowanie zarzutów również w kontekście treści dokumentów znajdujących się w aktach ZUS, dołączonych do akt sprawy.

W tej sytuacji do wyjaśnienia pozostaje drugi wątek poruszony w zażaleniu odnoszący się do rodzaju rozpoznawanej sprawy (zdaniem skarżącego, sprawa dotyczy obowiązku objęcia ubezpieczeniem społecznym), przez co nie ma potrzeby sprawdzania, czy wartość przedmiotu zaskarżenia wynosi ponad 10.000 zł. W ocenie płatnika, sprawa dotyczyła „nagród pieniężnych otrzymywanych przez przedstawicieli handlowych w ramach ogłaszanych przez I. S.A. dobrowolnych konkursów”, a nie umów zlecenia. Tym samym przedmiot sprawy obejmuje swoim zakresem ustalenie, czy ubezpieczony podlega obowiązkowym ubezpieczeniom z tytułu nagrody pieniężnej w konkursie organizowanym przez inny podmiot.

W sprawach z zakresu ubezpieczeń społecznych przedmiot rozpoznania sprawy sądowej wyznacza decyzja organu rentowego, od której wniesiono odwołanie (art. 477⁹ i 477¹⁴ k.p.c.), w granicach jej treści i zakresu odwołania. Przedmiot znajdującej się w aktach ZUS dołączonych do akt sprawy decyzji ZUS nie dotyczył podlegania ubezpieczeniom społecznym, lecz sprowadzał się do wyjaśnienia prawidłowej podstawy wymiaru składek. Ustalenie podmiotu zobowiązanego do odprowadzania składek na ubezpieczenia społeczne (płatnika składek) wyklucza możliwość zakwalifikowania sprawy jako sprawy dotyczącej podlegania ubezpieczeniom społecznym, a tym samym skarga kasacyjna jest dopuszczalna w zależności od wartości przedmiotu zaskarżenia. W rezultacie,

kiedy spór dotyczy składek na ubezpieczenia społeczne, to nie obejmuje sfery podlegania ubezpieczeniom społecznym (por. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 22 października 2019 r., I UK 422/18, LEX nr 3019496). Dopuszczalność skargi kasacyjnej w sprawach o prawa majątkowe uzależniona jest od wartości przedmiotu zaskarżenia, niezależnie od tego, czy sporne roszczenie dotyczyło ustalenia, ukształtowania, czy świadczenia (zob. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 14 stycznia 2021 r., I USK 16/21, LEX nr 3106017). Artykuł 398² k.p.c. ma charakter bezwzględny i nie jest dopuszczalne dowolne, zależne wyłącznie od woli stron „oznaczenie” wartości przedmiotu zaskarżenia po to, ażeby uzyskać uprawnienie do wniesienia skargi kasacyjnej w sprawie, w której skarga taka jest niedopuszczalna (zob. postanowienie Sądu Najwyższego z dnia 17 listopada 2020 r., I PZ 7/20, LEX nr 3080372).

W tej kwestii stanowisko Sądu drugiej instancji jest czytelne i poprawne. Wartość przedmiotu zaskarżenia jest znacznie niższa niż 10.000 zł, co uzasadniało odrzucenie skargi kasacyjnej. Oceny tej nie zmienia próba wykazania, że dana wartość jest inna i wynosi 388.798 zł, bowiem płatnik złożył jedno odwołanie od decyzji organu rentowego, wskazując taką kwotę jako wartość sporną. W orzecznictwie Sądu Najwyższego wyjaśniono, że w sprawie o ustalenie podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne wartość przedmiotu zaskarżenia (art. 398² § 1 k.p.c.) określa się odrębnie względem każdego ubezpieczonego (por. postanowienia: z dnia 2 czerwca 2010 r., I UZ 107/10, LEX nr 1554382; z dnia 18 maja 2010 r., I UZ 29/10, LEX nr 1620501; z dnia 26 czerwca 2012 r., II UK 290/11, OSNP 2013 nr 13-14, poz. 161). Próby odmiennej interpretacji przekreśliła uchwała składu siedmiu sędziów Sądu Najwyższego z dnia 12 czerwca 2014 r., II UZP 1/14 (OSNP 2014 nr 12, poz. 168), przyjmując, że w razie objęcia jednym wyrokiem wielu decyzji ustalających płatnikowi składek (pracodawcy) i wskazanym w tych decyzjach pracownikom podstawę wymiaru składek na ubezpieczenia społeczne i zdrowotne wartość przedmiotu zaskarżenia skargą kasacyjną oznacza się odrębnie względem każdego ubezpieczonego pracownika (art. 19 § 2 w związku z art. 398⁴ § 3 k.p.c.). Odwołanie obejmujące 108 decyzji nie przedstawiało indywidualnej analizy co do zastosowania art. 8 ust. 2a ustawy systemowej w sytuacji T. G.. Brak jest stanowiska skarżącej w

odwołaniu w tym zakresie, zwłaszcza wobec konkretnego stanowiska organu rentowego dotyczącego sytuacji T. G., ujętego w decyzji dotyczącej tego ubezpieczonego i dalej w odpowiedzi na odwołanie strony skarżącej. Taki sam mankament wykazuje zażalenie, gdyż skarżący powraca do odwołania i zarzutu, że organ rentowy nie wyjaśnił istoty sprawy, czyli co było przedmiotem rozliczeń i wnosi o zwrot sprawy do organu rentowego, w sytuacji gdy jak wskazano wyżej, decyzja organu rentowego była konkretna w odniesieniu do jednego ubezpieczonego.

W zakresie możliwości badania wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym (art. 368 § 2 w związku z art. 25 § 1 k.p.c.) należy przypomnieć, że dla oznaczenia wartości przedmiotu zaskarżenia w postępowaniu kasacyjnym art. 25 k.p.c. stosowany jest jedynie odpowiednio, a jego § 2 nie ma zastosowania. Z tej przyczyny zarzut, że wartość wskazana w toku postępowania apelacyjnego nie była kwestionowana przez sąd, nie ma istotnego znaczenia. W sprawach, w których dopuszczalność skargi została uzależniona od odpowiedniej wartości przedmiotu wartości zaskarżenia, sąd uprawniony jest do jej badania i oznaczenia prawidłowej wartości. Powyższe stanowisko wynika z tego, że art. 398² k.p.c. ma charakter bezwzględny i nie jest dopuszczalne dowolne oznaczenie wartości przedmiotu zaskarżenia. W rezultacie nawet brak sprawdzenia wartości przedmiotu zaskarżenia podanej w apelacji (zażaleniu), nie eliminuje możliwości weryfikacji prawidłowości podanej wartości przedmiotu zaskarżenia w skardze kasacyjnej (por. postanowienia Sądu Najwyższego: z dnia 20 stycznia 2017 r., I CZ 105/16, LEX nr 2224601; z dnia 8 grudnia 2016 r., I CZ 97/16, LEX nr 2188616; z dnia 6 marca 2018 r., I UZ 119/17, LEX nr 6456371).

Dokonana kontrola prowadzi do konkluzji, że brak było podstaw do uwzględnienia zażalenia, dlatego Sąd Najwyższy orzekł jak w postanowieniu w myśl art. 398¹⁴ w związku z art. 394¹ § 3 k.p.c. O kosztach postępowania orzeczono na podstawie § 9 ust. 2 i § 10 ust. 2 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych (aktualnie jednolity tekst: Dz.U. z 2018 r., poz. 265).

a.s.